

Küs Değil Kırgınım

– GürhanGürses · 27 Ekim 2013

-Aşk buysa kalsın, dedim. Kapılmaksa bir sele, atılmaksa bir ateşe, düşmekse bir uçurumdan kalsın istemem. Ol yâre sel, ateş ve uçurum olamadıktan sonra boğulsan ne, yansan ne, düşsen ne? Ol yâre, deva olmadıktan sonra, ol yârin işine yaramadıktan sonra bırak yarsınlar kalbimi, lime lime etsinler canımı, kanalizasyona akıtsınlar kanımı. Ne olur ki?

Kalbe giden damarlar tıkalı bu aşkta! Akla giden damarlar devre dışı bu aşkta!

Cereyana kapılmadım değil bu aşkta, oyuna gelmedim değil, hileye düşmedim... Bile isteye, güle oynaya o cereyana kapıldım yüreğimi yüksek voltajlı bir aşkın telleriyle sarmaladım. Çarpıldım da çarpıldım ol yâre, kapıldım da kapıldım ol aşka!

Oyunlara geldim aklım sıra kaybettim, kazılan kuyulara düştüm ve Yusuf zannettim kendimi birden, hileye duçar oldum kabullendim bir an, bile bile lades dedim bu aşka!

Suçum çok, hakkım olmadığı halde sevdim, dengim olmadığı halde kendimi salıverdim onun hülyalarına, düşlerine girdim cesurca, gözlerine misafir oldum göre göre, kalbine kamp kurdum bile bile.

İliğime değin hissettim yalan yok, içime işledi bakışları. Yüreğime kadar nakşettim itirazım yok canımı okudu iğneleri.

Sonra kalktı bir gün:

-Sevgisizlikten geberiyorum, dedi. Yüzüme baka baka, kalbime basa basa dedi.

Nutkum tutuldu. Yaşlarım boşaldı sağnak sağnak. Sözlerim döküldü ağlak ağlak. Kızmadım ona, kızamadım. Üzmedim onu üzemezdim asla.

-Ne kadar da benziyoruz birbirimize, dedim 'Ben de sevgisizlikten ölüyorum senin gibi... Çok zorluklar gördüm çok çetin aşklar yaşadım. Dalgalandım çokça kayaları dövdüm kendimi keskinleştirdim.

Uzunca baktı gözlerimin içine, süzdü ruhumu boydan boya, içime bir kez daha işledi aşkını delice, sonra şunları sarf etti ol sedefe benzeyen ağzında, inciler saçarak hem de:

-Dokunabilir misin gözyaşlarıma, silebilir misin yanaklarımda süzülen incileri, dudağıma değen abı hayatı kurulayabilir misin? diye.

Onun neyi kast ettiğini neyi düşündüğünü anlıyordum.

Güldüğü vakit yanaklarında neşet eden ve gönle neşe saçan o ölümsüz gamzelerini ona söylediğim ve 'bunları benden asla eksik etme!' diye talepte bulunduğum gün, bana iyi olmadığını söylemişti.

Onun iyi olmaması benim iyi olmamam demektir. Onun huzursuzluğu, mutsuzluğu ve umutsuzluğu direkt bana tesir ediyordu.

Aşk böyle bir şey işte: İki farklı can ama ortak hisler; acı ya da tatlı... Onun kırılmışlığı, kolumun kanadımın kırılmışlığıydı.

Ona eziyet veren bir sevdalı olmaktansa ona mutluluk veren bir ağyar olmayı isterdim. Her şey onaydı, onun çekim gücü vardı bende, onun alım gücü vardı her şeyimi, onun kapsama alanı vardı beni saran...

-Gönlümün sana meyli var, sana kasti... Gözyaşlarında boğulayım iste, yanaklarında konaklayayım yüzyıllarca, dudaklarında kalakalayım öylece... Sen üzülme tek, ezilme, darılma, küsme, kırılma,

incinme... Bak bütün bu gönül incitici kalp kırıcı sözcükleri yükledim, alıp götürüyorum senden çok uzaklara. Seni kimse kıramaz bu ben bile olsam tavrım net olur. Cezamı kesiyorum kendime.

Sözlerimdeki samimiyet onun kalbine isabet ediyordu. O dünyalar iyisi kalbi ve o dünyalar güzeli gözleriyle bir olup bana bakınca elim ayağım iç içe giriyordu. Daha bir seviyordum onu, yeter ki bahanem olsun.

Islak kirpiklerini yumdu uzunca, sonra açtı kocaman kocaman gözlerini ve yutkundu, tam bir şey diyecekken sustu.

-Ama buna hakkım yok, dedi. 'Ne sana bunu yapmaya hakkım var ne de kendime. Yanlış zaman yanlış insana demir attın sen.' diye devam etti.

-Küsmüşsün sen, dedim. 'Hem de çok derinden ve içten.'

-Küsmeye değil kırılma var sana karşı, dedi.

-Haddim değil seni kırmak, üzerime vazife değil çünkü işim seni sevmek 24 saat! Sen kır beni, üz beni, sil beni, it beni... Bunlara itirazım yok ama ben seni kıramam, üzemem, silemem ve itemem uzaklara. Gidiyorum o vakit, seni kırdığım için affetmeyeceğim kendimi. Sen kesme cezamı ben eza mı biliyorum. Bu yaşamda verilebilecek en büyük ceza sensizliktir bana bu dakikadan sonra. Kalp kırıklığını alacaksa eğer yokluğum, gidiyorum senden sonsuza değin. Gidiyorum senden... Gözümün yaşına bakmadan, dinlemeden hiç kimseyi... Senin kırdığın bir dünyada, benim kırılmadan durmam hak değil! Sen kırılma tek ben kırılırım orta yerimden... Sen üzülme tek ben üzülürüm sol yanımdan... Seni neden kırdığımı bilmiyorum, senin niye kırdığını... Sadece seni böyle bir hisse saldığım için, seni böyle bir fikirle baş başa koyduğum için üzgünüm. Özür diliyorum senden, af diliyorum. Haddim ve hakkım değil ama yine de söylemek istiyorum: Seni seviyorum.

- Buna hakkımız yok, dedi. 'Buna hakkımız yok; bunu ikimize yapmaya ne senin hakkın var ne de benim hakkım var.' diye devam etti gözü yaşlı yüreği kanlı bir şekilde.

-O vakit susuyorum, dedim. Sayıklamalarım geceden geceye, ağlamalarım saniyeden saniyeye, susmalarım ecelden ecele... Gel hecele istersen son bir kez: " Susuyorum sana, gidiyorum senden! Hoşça kal sevgili! "